

TERREUR

HÅKAN ÖSTLUNDH
TERREUR
LITERAIRE THRILLER

Uit het Zweeds vertaald door

Katja Derks

Uitgeverij de Rode Kamer

Oorspronkelijke titel *Terror*

Verschenen bij Ordfront Förlag, Stockholm 2006

© Oorspronkelijke tekst Håkan Östlundh 2006

© Nederlandse vertaling Katja Derks en
uitgeverij de Rode Kamer, 2009

Met toestemming: Leonhardt & Høier Literary Agency, Kopenhagen

Eindredactie Ton Lelieveld

Omslagontwerp Rolf van Kammen

Lay out Rough Design, Haarlem

Druk- en bindwerk Uniprint International, Meppel/Budapest

1e druk februari 2009

ISBN/EAN 978 90 7812 420 7

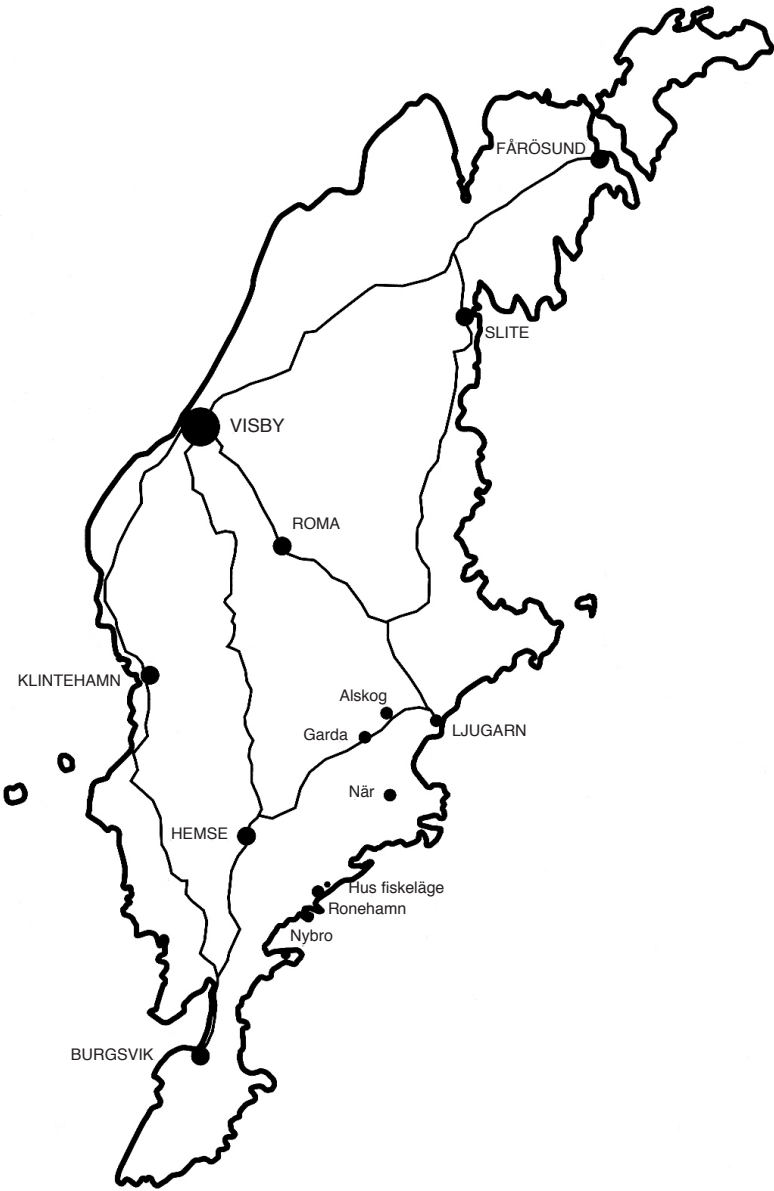
NUR 305

www.rodekamer.nl

*jij bent het tij
dat de golven verzwelgt*

Bruno K. Öijer

GOTLAND

20-24 juni 2004

1

Hij had spijt van zijn reis. Hij had nooit op het aanbod dat hem in Teheran was gedaan moeten ingaan. Het was waanzin. Hij hoopte althans dat het waanzin was.

Said pakte zijn vuile kleren uit en legde er schone voor in de plaats. Zijn koffer lag geopend op zijn bed in de armzalige studentenflat in Hammarbyhamnen. Hij was opgewonden. Wilde zo snel mogelijk weer verder.

Zijn nicht had hij al gebeld toen hij met de bus onderweg was van vliegveld Arlanda. Was vergeten dat ze de stad uit was. Ze had het nog zo gezegd. Maar in zijn opwinding had hij het niet onthouden: vakantie op Gotland.

Hij legde twee overhemden, een T-shirt, ondergoed en een spijkerbroek klaar. Sandalen. Ze zaten vlakbij het strand had ze verteld.

Zijn reis naar Teheran had een onverwachte wending genomen. Hij had zich nog nooit eerder zo kwetsbaar gevoeld toen hij beseftte waar het om ging. Zijn oude klasgenoot en jeugdvriend. Zijn boodschap.

Ze hadden lang door de straten van Teheran gelopen. Hij had geen idee waar ze waren. Zijn vriend was ineens een vreemde voor hem geworden. Hij kreeg het gevoel dat hij over spekgladde stenen glibberde. Bij de kleinste misstap zou hij vallen en door de onderstroom worden verzwolgen. Voor altijd zijn verdwenen.

Of was het maar verbeelding? Was hij paranoïde?

Natuurlijk moest hij komen had ze gezegd. Natuurlijk was dat goed. En wel onmiddellijk. Ze had hem geholpen een kaartje voor de veerboot te reserveren.

Saleh was de enige met wie hij erover kon praten. Maar niet via de telefoon. Hij voelde zich vies, gebrandmerkt. Alsof hij het nooit van zich af zou kunnen schudden.

En dan het afscheid. In plaats van een vaarwel was het een waarschuwing geweest.

2

Hoog boven het huis in Nisseviken zweefde een zeearend. Saleh wist zeker dat het een zeearend was. Dat kon niet missen. De grote spanwijdte, de brede vleugels met die gelobde, witte punten. Ze was naar buiten gegaan om de vogel beter te kunnen zien en bleef een paar meter van de deur staan, haar blik naar boven gericht.

Ze kruiste haar armen over haar borst en onder haar vingertoppen voelde ze kippenvet. Ze droeg alleen maar een dun grijs T-shirt in Amerikaanse collegestijl met de tekst *Stockholms Universitet*. Ze had het koud. Het was nog vroeg in de ochtend. De zon scheen aan een strakblauwe hemel, maar er stond een koude zeewind.

Zodra Said zat was hij begonnen te vertellen. Om vier uur 's ochtends.

Dat er iets ernstigs was gebeurd begreep Saleh al toen hij nog in de deuropening stond. Zodra ze zijn ogen ontmoette. Hij was bang en opgewonden.

Wat hij verteld had, had ook haar bang gemaakt. Ze had gehuiverd, precies zoals ze nu huiverde door de koude wind. Hij had gezegd dat het leek alsof iemand zijn huis was binnengedrongen en hem had bedreigd, hoewel hij niet thuis was geweest en evenmin was bedreigd. Aan dat laatste twijfelde hij overigens. Zat er een verkapt dreigement in wat zijn oude klasgenoot hem had verteld?

– Waarom ik? had Said keer op keer aan Saleh en Josef gevraagd. Door de jaren heen had hij tijdens diverse discussies een heleboel radicale ideeën geuit, maar hij was niet bepaald religieus. Was hij ook nooit geweest.

Saleh en Josef hadden het vakantiehuisje twee weken gehuurd en de eerste week was al voorbij. De meeste zomerhuizen in het kleine recreatiegebied bij het strand stonden nog leeg. Vrijdag was het midzomer. Dan zou de drukte beginnen. Op het strand lag de meiboom al op schragen klaar. Gereed om versierd te worden.

Diverse vrienden hadden haar geplaagd en gezegd dat ze een rasechte Zweedse was geworden omdat ze haar vakantie in een zomerhuis op Gotland doorbracht. Maar er zat wel een kern van waarheid in. Ze had een relatie met een half Zweedse man, ze zou binnenkort afstuderen als juriste en ze woonde in een appartement in de binnenstad. Ze ging steeds meer op een echte Zweedse lijken en dat vond ze prima. Ze had er geen belang bij zich ertegen te

verzetten, maar ze hoefde het proces ook niet te versnellen. Ze wilde gewoon haar eigen leven leiden.

Ze holde terug naar het huis en trok de deur achter zich dicht. Said zat in de gebloemde fauteuil in de hoek van de kamer en bladerde mat door de ochtendkrant. Nadat hij zijn verhaal had gedaan was het alsof alle kracht uit hem was gevloeid.

– Ik ben helemaal kapot, zei hij terwijl hij in zijn ogen wreef.

– Zou je dan niet even gaan liggen? zei ze.

Said had op de nachtboot naar Gotland maar een paar uur geslapen. En de dag ervoor, tijdens de zes uur durende vlucht uit Teheran, niet veel meer.

Hij schudde langzaam zijn hoofd.

– Het heeft geen zin. Ik kan toch niet slapen. Misschien vanmiddag, maar niet nu.

– Oké, ik ga koffiezetten. Josef zal zo wel terugkomen.

Josef was boodschappen doen. Hij wilde vroeg bij de ICA-supermarkt in Hemse zijn die al om acht uur open ging. Ze hadden geen brood in huis. Ze snapte niet hoe ze dat had kunnen vergeten, net nu haar neef er was.

Ze ging naar de keuken. Die was klein en smal. Je moest er voorzichtig zijn met je bewegingen. Ze goot water in het koffiezetapparaat en deed de juiste hoeveelheid koffie in de filter. Ze deed de deur van de grote koelkast open en ging op haar tenen staan om bij een pak muesli te komen dat Josef zo hoog had weggezet dat ze er nauwelijks bij kon.

Ze hoorde Josefs auto, keek uit het raam en zag hem langzaam naderbij komen over het pad dat niet veel meer was dan twee karrensporen in het zand. In het noorden kon je een glimp opvangen van een paar windmolens en een smalle landtong waar koeien graasden.

De auto hobbelde verder door het zand. Josefs Audi TT was misschien niet de ideale auto voor de zandweggetjes op Gotland, maar hij was er wel ontzettend blij mee. Kinderlijk blij bijna, hoewel ze merkte dat hij het probeerde te verbergen.

Toen Josef er voor het eerst mee thuiskwam had Saleh het onaangename gevoel dat eendergelijke auto iets te provocerend was. Twee allochtonen in een schitterende sportwagen. Je kon je wel voorstellen wat voor gevoelens dat zou oproepen. Althans, bij

sommige autochtone Zweden. Die wisten natuurlijk niet dat het een auto van de zaak was, dat Josefs werkgever de eigenaar was.

Naderhand had ze het van zich afgezet. Ze hadden toch gewoon het recht te rijden in welke auto ze maar wilden? Het was nu eenmaal een auto om jaloers op te worden, zelfs als er rasechte Zweden in reden. Als mensen dan extra groen van jaloezie zagen omdat er een Marokkaan achter het stuur zat ... daar konden zij weinig aan doen. Ze hadden allebei erg hard gewerkt en hoefden zich nergens voor te schamen.

Josef parkeerde zijn auto achter Saids oude, roestige Toyota, daar waar hoge meidoornhagen en jeneverbesstruiken het zicht op zee belemmerden. Hij stapte uit, opende het hek in het stenen muurtje en liep naar het huis. Hij had een bruine papieren zak in zijn rechterhand, vol luxe witte bolletjes en meergranenbroodjes.

Saleh had nog steeds het pak muesli in haar hand. Ze zette het weg naast het koffiezetapparaat en liep naar de deur om hem te begroeten.

– Hij is terug, zei ze toen ze door de kamer liep waar Said zat.

– *Schysst.*

Ze moest lachen om dat Zweedse woord voor *cool*. Echt weer iets voor Said. Hij had het afgelopen jaar hard gewerkt om zijn Zweeds te verbeteren. Deels om het academisch vocabulaire te leren beheersen, maar evenzeer om erbij te horen in een café in de stad.

Saleh deed de deur wagenwijd open en liep het terras op.

Josef glimlachte breed naar haar. Ze waren al drie jaar samen, maar ze werd nog steeds helemaal warm van die glimlach.

– Ik zag zoiets raars bij de *ICA*, zei hij en zijn ogen straalden enthousiast.

Maar voordat Josef verder kon vertellen gebeurde er iets vreemds. Een deel van de deur leek te ontploffen. Stukken hout vlogen alle kanten uit. Een centimeter dikke spaander van ruim een decimeter lang met scherpe punten boorde zich in Salehs bovenarm. Maar dat had ze nog niet eens gemerkt.

Ze keken allebei verbijsterd naar het gat in de deur dat zo groot was als een bord. In een fractie van een seconde explodeerde Josefs borstkas. Delen van zijn hart en longen werden zijn lichaam uitgerst en verspreidden zich samen met een grote hoeveelheid bloed

over Salehs gezicht en borst. Zonder te beseffen wat er gebeurde stond ze als aan de grond genageld terwijl haar vriend voor haar ogen in elkaar zakte. Ze haalde diep adem om haar ontzetting uit te schreeuwen, maar die schreeuw kwam nooit over haar lippen. Ze stierf voor ze kon uitademen. Op dezelfde manier als Josef was gestorven. Alleen werden haar vitale organen via haar rug naar buiten geperst toen de voortrazende kogel als een ijzeren klauw haar lichaam verscheurde. De beide levenloze lichamen zakten naast elkaar op de grond. Ze lagen half binnen, half buiten het huis.

Said had de schoten gehoord en was onmiddellijk opgestaan. Hij reageerde instinctief, maar in zijn enigszins versufte toestand twijfelde hij of hij het wel goed had gehoord. Hij deed een paar stappen naar voren en zag zijn nicht en haar vriend in de deuropening liggen. Hun lichamen, de wanden en vloer om hen heen waren een en al bloed.

Hij begreep meteen wat er gebeurd was en had geen bedenktijd nodig. Hij draaide zich direct om en was met drie grote stappen bij het raam, maakte de vensterhaken los en rukte het wagenwijd open. Hij zette zijn voet in het raamkozijn en was in één beweging buiten.

Zodra zijn voeten de grond raakten begon hij te rennen. Hij rende zoals hij nog nooit had gerend en zijn enige gedachte was dat hij weg moest zien te komen, weg van zijn dode vrienden, weg van de deur aan de andere kant van het huis. Hij was ervan overtuigd dat hij zou sterven. Dat hij net als zij elk moment in stukken kon worden gereten. Dat hij levenloos in het gras zou liggen in een brij van bloed en ingewanden.

Hij stoof over het gazon, vloog als een hordeloper over de stenen muur, rende twintig, dertig meter over een pas gemaaid weiland met twee kleine voetbaldoelen. Hij laveerde tussen een paar dennen door en wong zich met al zijn kracht dwars door struikgewas dat bloederige schrammen op zijn blote onderarmen achterliet.

Pas toen hij de struiken achter zich liet durfde hij te denken dat hij misschien toch niet zou doodgaan. In ieder geval niet nu meteen. Hij had nog steeds een paar minuten te leven. Of het er meer zouden worden was natuurlijk afhankelijk van hoe hard hij kon lopen, maar misschien nog meer van de weg die hij koos.

Hij bereikte de smalle geasfalteerde weg die hij nog maar een paar uur eerder vanaf de grote kustweg was ingeslagen. Hij had een nare pijn in zijn achterhoofd. Alsof een sluipschutter precies op dat moment een geweer op hem richtte en zijn vinger om de trekker boog. Hij keek in beide richtingen van de weg. Geen mens te zien. Hij besloot aan de overkant verder te gaan.

Met bonzend hart en een keel als schuurpapier stak hij de weg over. Hij nam een grote sprong over de sloot en rende zonder te aarzelen het bos in.

Zijn oude klasgenoot had hem gewaarschuwd dat zoiets als dit kon gebeuren. Said had hem niet geloofd. Hij had het vooral niet willen horen. Hij wilde er geen deel van uitmaken. Wilde niets te maken hebben met de twijfelachtige missie en ingewikkelde samenzweringstheorieën van die ander.

Nu was hij in zekere zin toch dankbaar voor de waarschuwing van zijn vriend, want anders was hij zeker op de levenloze lichamen van Saleh en Josef afgestormd. Waarschijnlijk precies zoals de schutter had verwacht. En dan was hij nu niet meer in leven geweest.

Het bos was dicht en ruig maar de bodem was egaal en goed begaanbaar. Hij kwam snel vooruit, hoewel hij tussen de bomen door moest zigzaggen en takken moest proberen te ontwijken. Zonder te aarzelen dook hij tussen jong geboomte en struikgewas door, ongevoelig voor zwiepende takken en doornen die in zijn huid prikten. Hij drong steeds verder het bos in. Het enige waaraan hij kon denken was te ontsnappen en zich te verbergen.

Tommy Johansson parkeerde zijn auto op de gebruikelijke plek. Precies tussen de grote stal en het stenen huis dat langzaamaan steeds grijzer begon te worden. Hij stapte uit de legergroene Volvo en sloeg het portier dicht.

Achter zich hoorde hij het grind knerpen.

Verdomme, dacht hij en draaide zich om.

De zware gedaante waggelde langzaam richting keukendeur. Hoewel Tommy bij de stal er een heel eind vandaan stond, kon hij hem toch duidelijk horen hijgen. Het was fascinerend te zien dat die trage bewegingen zulk heftig gehijg konden veroorzaken. Fascinerend en grotesk.

Verrek, ik had hem niet in de gaten, dacht hij.

Nu keek de logge reus naar hem. Keek hem recht aan. Zijn ogen gloeiden nieuwsgierig vanuit hun diepe poelen in het opgezwollen gezicht.

– Ja?

Het was een vraag. Niet slechts een verraste constatering. Een nieuwsgierige, belangstellende vraag die beantwoord moest worden. Spontaan opgeworpen ondanks de ongeschreven regel. En Tommy was blijven staan, had zich half omgedraaid.

Hij staaarde zijn vader aan.

Dacht zijn vader dat hij iets van hem wilde, alleen maar omdat ze elkaar toevallig op het erf tegenkwamen, omdat het hem bij wijze van uitzondering deze keer niet was gelukt dat bespottelijk rondscharrelen van zijn vader te ontwijken?

Het zat altijd in zijn achterhoofd: wegblijven tijdens zijn vaders idiote ochtendwandelingen. Als het moest desnoods een extra rondje met de auto; of wat dan ook. Maar vandaag ... Hij was er met zijn gedachten niet bij. Of was zijn vader ongewoon vroeg? Er klopte iets niet.

Hij staaarde zijn vader aan. Een zwijgend staren. Hij legde hem met zijn blik het zwijgen op.

Het duurde niet lang voor zijn vader zijn ogen neersloeg. Zo bekend, die laffe dwalende blik. De nieuwsgierigheid was verdwenen. Zijn vaders blik richtte zich nu op de deur waar hij zich met al zijn vet naartoe moest verplaatsen.

Wat wilde hij met zijn ‘ja?’ Wat had hij gehoopt dat Tommy zou antwoorden?

Het gevoel van onbehagen, het gevoel dat er iets was verstoord, verdween in hetzelfde trage tempo waarmee zijn vaders brede rug door de deuropening weg schommelde.

In plaats daarvan kroop een welbekende kilte vanuit zijn maagstreek omhoog. Die verspreidde zich door zijn borst en bereikte vervolgens zijn hoofd. Die kilte betekende kracht, veiligheid en eenzaamheid.